

4) Czy wreszcie gwarantowana prawem europejskim ochrona pluralizmu i konkurencji jest zapewniona przez ustawodawstwo krajowe, takie jak dekret ustawodawczy nr 152/2006 (w szczególności w odniesieniu do art. 285 i części II Załącznika IX, pkt 2.7 i 3.4), które przewiduje i ustanawia ww. ograniczenia?

(¹) Dz.U. L 40, s. 12.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 maja 2010 r. w sprawie T-25/05 KME Germany AG (dawniej KM Europa Metal AG), KME France SA (dawniej Tréfinmétaux SA), KME Italy SpA (dawniej Europa Metalli SpA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 sierpnia 2010 r. przez KME Germany AG (dawniej KM Europa Metal AG), KME France SA (dawniej Tréfinmétaux SA), KME Italy SpA (dawniej Europa Metalli SpA)

(Sprawa C-389/10 P)

(2010/C 274/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: KME Germany AG (dawniej KM Europa Metal AG), KME France SAS (dawniej Tréfinmétaux SA), KME Italy SpA (dawniej Europa Metalli SpA) (przedstawiciele: M. Siragusa, avvocato, A. Winckler, avocat, G. Rizza, avvocato, T. Graf, Rechtsanwalt, M. Piergiovanni, avvocato oraz R. Elderkin, barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- w dopuszczalnym zakresie, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed Sądem, częściowe stwierdzenie nieważności decyzji oraz obniżenie wysokości grzywny nałożonej na spółki grupy KME;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem

albo — tytułem pomocniczym — gdyby stan sprawy nie pozwalał na spełnienie powyższych żądań:

— uchylene zaskarżonego wyroku włącznie z rozstrzygnięciem w przedmocie obciążenia spółek grupy KME kosztami postępowania oraz przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu składający odwołanie kwestionują ustalenie Sądu, iż Komisja nie wykazała, by ustalenia miały wpływ na rynek. Niezależnie od tego, czy Komisja może zostać zwolniona od obowiązku wyraźnego wykazania istnienia wpływu na rynek dla potrzeb klasyfikacji naruszenia jako „bardzo poważnego”, ma ona z pewnością obowiązek wyraźnego wykazania i określenia liczbowego tego wpływu w sytuacji, jak w zaskarżonej decyzji, gdy zamierza ona oprzeć się na rzeczywistym wpływie kartelu w celu obliczenia kwoty początkowej grzywny nałożonej na spółkę ustalaną w oparciu o wagę naruszenia.

Sąd błędnie orzekł, że Komisja wykazała, z zachowaniem wymaganych standardów prawnych, okoliczność, iż ustalenia miały wpływ na rynek, a także błędnie orzekł, że Komisja miała prawo wykazać istnienie wpływu na rynek poprzez odwołanie się do samych wskaźników. Błąd ten jest tym poważniejszy, że w niniejszej sprawie spółki grupy KME dostarczyły dowodów, także o charakterze gospodarczym, na potwierdzenie tezy, iż naruszenie w swym całościowym pozbawione było jakiegokolwiek wpływu na rynek. Orzekając w ten sposób oraz oddalając pierwszy zarzut zawarty w skardze spółek grupy KME, Sąd zniekształcił stan faktyczny i przedstawiony mu materiał dowodowy, naruszył prawo Unii Europejskiej, zaś uzasadnienie wyroku jest w tym zakresie nielogiczne i nieadekwatne.

W ramach drugiego zarzutu składający odwołanie krytykują Sąd za aprobatę udzieloną Komisji za odesłanie — w celu ustalenia rozmiarów rynku dotkniętego naruszeniem, dla potrzeb ustalenia elementu wagi naruszenia przy określaniu wysokości grzywny nałożonej na spółki grupy KME — do wartości rynkowej, która obejmowała dochody uzyskiwane na rynku półproduktów (miedzianych rur instalacyjnych). Jedynie wartość rynku objętego kartelem, tj. rynku usług konwersyjnych (które stanowiły jedynie 30-40 % ceny rur) powinna była zostać wzięta pod uwagę. Oddalając drugi zarzut objęty skargą spółek grupy KME, Sąd naruszył ogólne zasady prawa Unii Europejskiej — zasadę proporcjonalności oraz zasadę równego traktowania, zaś uzasadnienie wyroku jest w tym zakresie nieadekwatne

W ramach trzeciego zarzutu składający odwołanie skrytykowali Sąd za oddalenie czwartego zarzutu objętego skargą, wedle którego Komisja niewłaściwie zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r. oraz naruszyła zasady proporcjonalności oraz równego traktowania poprzez zastosowanie maksymalnego wzrostu w punktach procentowych w stosunku do kwoty początkowej grzywiny nałożonej na spółki grupy KME ze względu na czas trwania naruszenia, a to pomimo ustalenia, że od trzech lat kartel był uśpiony i nie wywierał żadnych szkodliwych skutków. Zdaniem składających odwołanie, Sąd naruszył prawo Unii Europejskiej, zaś uzasadnienie wyroku w zakresie utrzymania w mocy odnośnej części decyzji jest niejasne, nielogiczne i nieadwkatne.

W ramach czwartego zarzutu składający odwołanie skrytykowali Sąd za oddalenie piątego zarzutu ich skargi oraz za utrzymanie w mocy tych części decyzji, w których Komisja — z naruszeniem wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien oraz zasad uczciwości i równego traktowania — odmówiła spółkom grupy KME obniżenia grzywiny pomimo występowania szeregu okoliczności łagodzących. Składający odwołanie twierdzą, w szczególności, że Sąd: 1) zastosował niewłaściwy standard prawny przy dokonywaniu oceny, czy spółki grupy KME kwalifikują się do obniżenia grzywiny z uwagi na ograniczony stopień wdrożenia ustaleń; 2) niesłusznie oddalił twierdzenie spółek grupy KME, iż grzywina nałożona na nie powinna zostać obniżona z uwagi na kryzys w przemyśle miedzianych rur instalacyjnych; 3) nie usunął skutków bezprawnej odmowy Komisji dokonania obniżenia grzywien z uwagi na współpracę spółek grupy KME poza ramami komunikatu w sprawie współpracy w związku z szerszymi ustaleniami europejskimi, na tej podstawie, iż spółka Outokumpu była pierwszym przedsiębiorcą, który udostępnił Komisji wiadomości o całkowitym czasie trwania tych ustaleń.

W ramach piątego zarzutu składający odwołanie krytykują Sąd za oddalenie siódmego zarzutu ich skargi oraz za podtrzymanie odmowy Komisji przyznania spółkom grupy KME obniżki grzywien z tytułu braku zdolności płatniczej. Składający odwołanie twierdzą, że Sąd dokonał błędnej wykładni przepisu prawa w toku interpretacji § 5 lit. b) wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien w zakresie obniżenia grzywiny ze względu na brak zdolności płatniczej, jak również błędnie zastosował przepis prawa poprzez brak usunięcia skutków bezprawnej dyskryminacji, której winna jest Komisja na szkodę spółek grupy KME w porównaniu do spółek grupy SGL Carbon w sprawach dotyczących specjalistycznych produktów na bazie na węgla i grafitu mających zastosowanie w branży elektrycznej i mechanicznej. Uzasadnienie wyroku Sądu w zakresie oddalenia twierdzeń spółek grupy KME ma charakter nielogiczny i nieadwkatny.

W ramach szóstego zarzutu składający odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo Unii Europejskiej oraz przysługujące składającym odwołanie prawo podstawowe do pełnej i skutecznej kontroli sądowej w ten sposób, że nie ocenił w sposób dokładny i dogłębny argumentów spółek grupy KME oraz wykazywał pełne uprzedzeń poważanie dla sposobu, w jaki Komisja skorzystała z przysługującego jej zakresu swobodnego uznania.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-390/10)

(2010/C 274/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i L. de Schieter de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku (¹), a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy,
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na wdrożenie dyrektywy 2007/36/WE do prawa krajowego upłynął w dniu 3 sierpnia 2009 r. Tymczasem w dniu wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie podjęła jeszcze wszelkich środków niezbędnych do wdrożenia tej dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji.

(¹) Dz. U. L 184, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-391/10)

(2010/C 274/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i L. de Schieter de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii